

Europska unija

Prirodoljupci

zbirka priča i ilustracija

Prirodoljupci

zbirka priča i ilustracija

Digitalna slikovnica Prirodoljupci, zbirka priča i ilustracija zajednički je rad polaznika i voditelja aktivnosti Moja priča kroz virtualnu slikovnicu u projektu Podijeli svoju priču-socijalno uključivanje kroz online kulturu i umjetnost.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove slikovnice ne smije se umnožavati, fotokopirati ili na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja izdavača. Nije za prodaju.

Sadržaj

Impresum:	str. 2
Uvod:.....	str. 3
Nela Bolfek: Prirodi.....	str. 4-9
Lucija Čavrag: Najbolji prijatelji.....	str. 10-13
Mila Bunčić: Aleksandra i jež.....	str. 14-17
Franka Pudina Jelenčić; Neobično prijateljstvo.....	str. 18-23
Asja Juričić: Dječak i kopriva.....	str. 24-29
Larisa Kasunić Mikšić: Luna i vuk	str. 30-39
Mary Magdić: Pčelica Violet.....	str. 40-45
Nikolina Matan: Izviđački dani.....	str. 46-51
Helena Matijević: Luka i vjeverice.....,,.....	str. 52-55
Tonka Mikulić: Kako smo se sakrili od kiše.....	str. 56-59
Lucija Sudac: Ostvarenje sna.....	str. 60-65
Maksim i Mirjam Tkalac:	
Jedan som i njegov prijatelj.....	str. 66-69
Manu Dimitrov: Avanture drvosječe Marka.....	str. 70-71
O nama:	str. 72-79

Impresum

Biblioteka: Moja priča kroz virtualnu slikovnicu

Naslov: Prirodoljupci

Napisali i ilustrirali polaznici aktivnosti **Moja priča kroz virtualnu slikovnicu** u projektu Podijeli svoju priču–socijalno uključivanje kroz online kulturu i umjetnost: Nela Bolfek, Lucija Čavrag, Mila Bunčić, Franka Pudina Jelenčić, Asja Juričić, Larisa Kasunić Mikšić, Mary Magdić, Nikolina Matan, Helena Matijević, Tonka Mikulić, Lucija Sudac, Maksim i Mirjam Tkalac, Manu Dimitrov

Uredili voditelji aktivnosti: Sanja Kolenko, Ivana Francišković Olrom i Mario Šimić

Nakladnik: KA-MATRIX-Udruga za društveni razvoj

Jurja Haulika 22

47000 Karlovac

tel: 047 410 876

e mail: info@ka-matrix.hr

URL: ka-matrix.hr

Za nakladnika: Manuela Kasunić

U Karlovcu, studeni 2021.

Ilustracije i priče sadržane u ovoj slikovnici nastale su u sklopu projekta "Podijeli svoju priču–socijalno uključivanje kroz online kulturu i umjetnost" uz financijsku potporu Europske unije i Ministarstva kulture i medija RH

Uvod

Priroda krije obilje priča.

Polaznici radionica **Moja priča kroz virtualnu slikovnicu** to jako dobro znaju. Jer, oni su pravi prirodoljupci. Neki više vole crtati, neki pisati, a svi zajedno u ovoj zbirci sudjeluju svojim radovima koje su vrijedno promišljali i stvarali tijekom tri mjeseca koja smo proveli u online druženjima, dijeleći doživljaje iz prirode.

Ova digitalna slikovnica zove i vas, čitatelje, male i velike, da svoje slobodno vrijeme osim uz ekrane provedete tamo gdje izvire život – u prirodi, koja jedva čeka pokazati vam koliko se zgoda i poruka u njoj krije.

A onda ih slobodno, podijelite s nama.

Sanja, Ivana i Mario, voditelji aktivnosti

Nela Bolfek: Prirodi

SUNČICA

JESEN

Jesen je došla u naš grad,
I to u mjesec listopad.
Šetala je zelenim šumama
U svojim crvenim čizmama.

Iza nje sve se žutilo,
I zbog magle pomalo mutilo.
Drveće je dobilo novi kaput,
Crven, smeđ i pomalo žut.

Obišla je cijeli grad,
Al mora poći sad.
Čekaju je još gradova i sela,
Makar bi ona odmor htjela.

GLAS STABALA

Čujte ljudi, drveće vas upozorava,
i mi imamo svoja prava!
Govorim u ime svih stabala,
dosta nam je vašeg smeća i starih glazbala!

Zamislite da ste na našem mjestu,
prestali bi ste graditi zgrade i cestu,
jer bi znali koliko to drveću šteti
i koliko to može boljeti!

Nećemo vas iz prirode tjerati ako ne bacate smeće
i ne uništavate travu, biljke i cvijeće.

Ako nema nas, nema ni vas,
razmislite malo, koliki smo mi spas.

Lucija Čavrag: Najbolji prijatelji

Bila jednom dva žira koji su se zvali Ljutko i Brzi. Bili su najbolji prijatelji.

Brzi je volio trenirati, a Ljutko je volio jesti i nije bio u formi. Iako su bili različiti, dobro su se slagali. Voljeli su igrati društvene igre, kartati se, dodavati loptom i ići u kratke šetnje šumom.

Jednog dana Ljutko je imao ideju. Predložio je Brzom da se natječu u tome tko će prvi pojesti više hamburgera u pet minuta. Brzi nije htio sudjelovati jer je on bio sportski tip i pazio je na liniju. Nisu pričali neko vrijeme zbog toga, ali sve se promijenilo na Ljutkovom rođendanu.

Kad je Brzi došao s velikim poklonom i ispričao se prijatelju, svađa je prestala. Nije samo Ljutko bio taj koji se ljutio. Brzi se jednom naljutio na njega jer on nije htio trenirati s njim. Ljutku se nije dalo trenirati jer je navodno toga dana bio jako umoran.

Na sreću, ni ta svađa nije dugo trajala jer se Ljutko sljedeći dan ispričao Brzom.

Brzi

Ljutko i Brzi su se dogovorili da se neće svađati bez razloga i da će biti ono što jesu. Brzi će i dalje trenirati i neće tjerati Ljutka da to isto radi, a Ljutko će i dalje

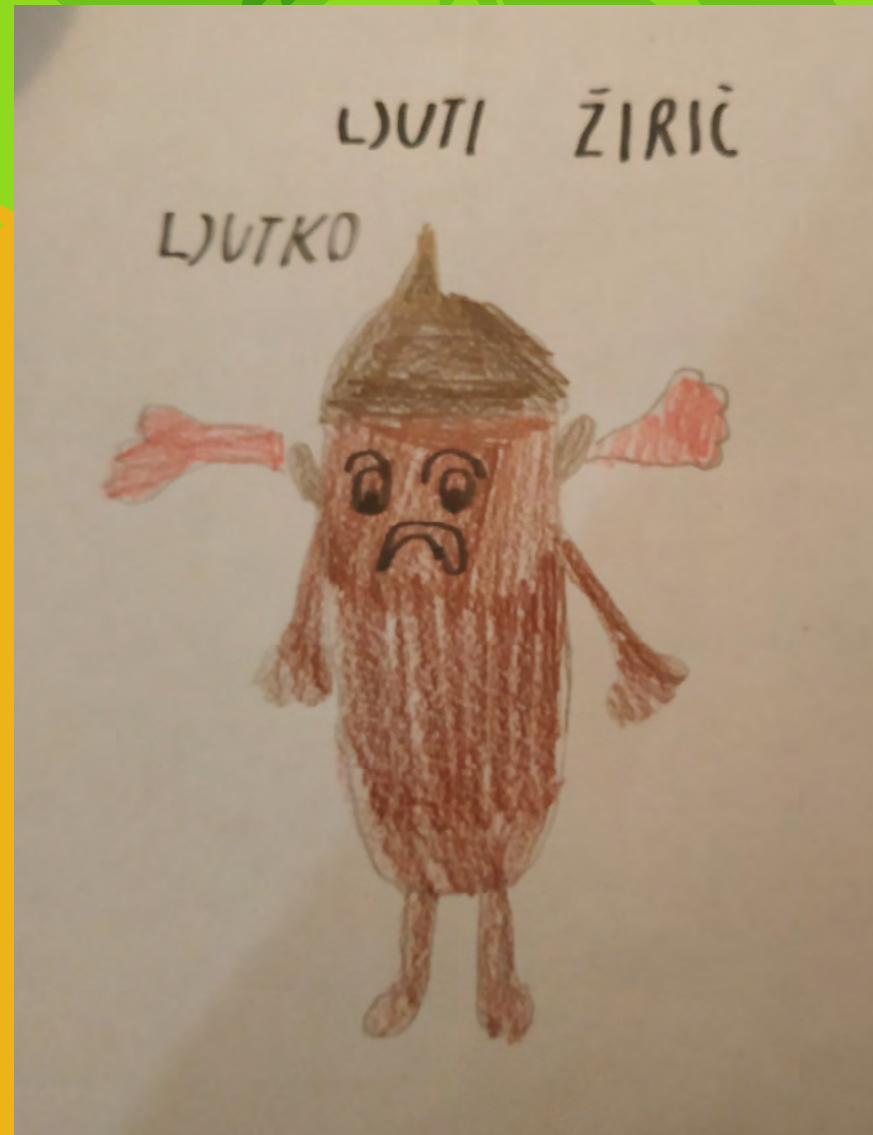

raditi ono što voli, a to je ljenčariti i uživati u hrani. Zajedno će se i dalje družiti i raditi stvari koje vole i jedan i drugi.

Ljutko

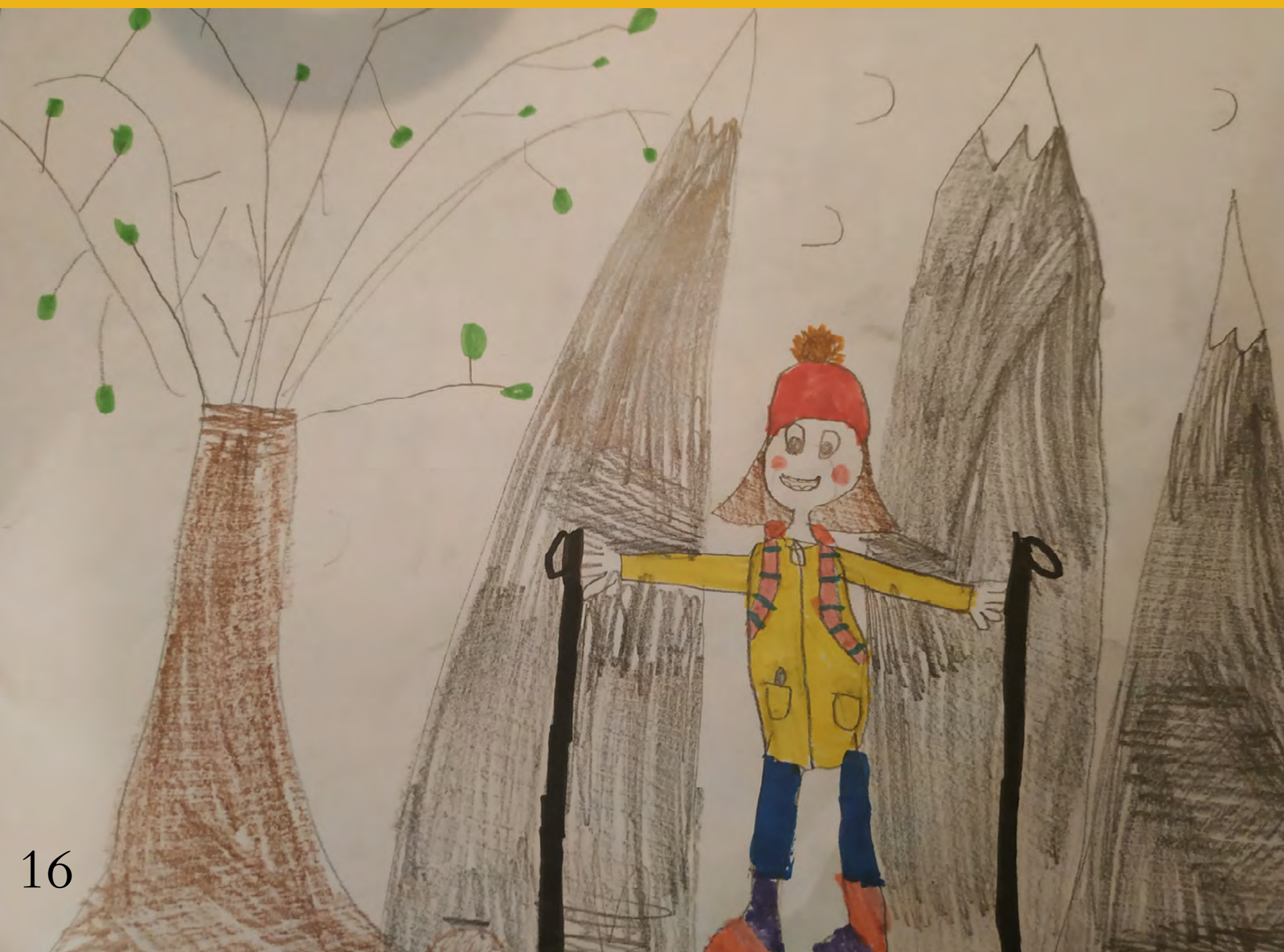
Mila Bunčić: Aleksandra i jež

Aleksandra je planinarila na Velebitu. Zabavljala se i uživala u prirodi.

Vrijeme se pokvarilo i počeo je puhati snažan vjetar. Aleksandra je opazila drvo i krenula se skloniti ispod njega. Ispod drveta skrio se i mali jež. Bio je jako uplašen.

-Ne boj se, ježiću!- nježno je rekla Aleksandra.

Džepnim nožićem odrezala je grančicu s drveta i lagano prekrila ježa.

-Hvala ti!- rekao je jež. Šćućurio se ispod grančice i smirio.

-Pa ti govoriš?- uzbuđeno je rekla Aleksandra.

-Moj glas čuju samo dobri ljudi čista srca- odgovorio je.

-Kako se zoveš, ježiću? Moje ime je Aleksandra.

-Ne znam, mi ježevi nemamo ime. Ali želio bih ga imati...Hoćeš li mi ti, molim te, dati ime?

-Htjela bih ti dati ime Srećko, tako da budeš sretan svaki dan u svome životu.

-Srećko je od danas sretan jež, hvala, Aleksandra!

Aleksandra i jež Srećko postali su prijatelji.

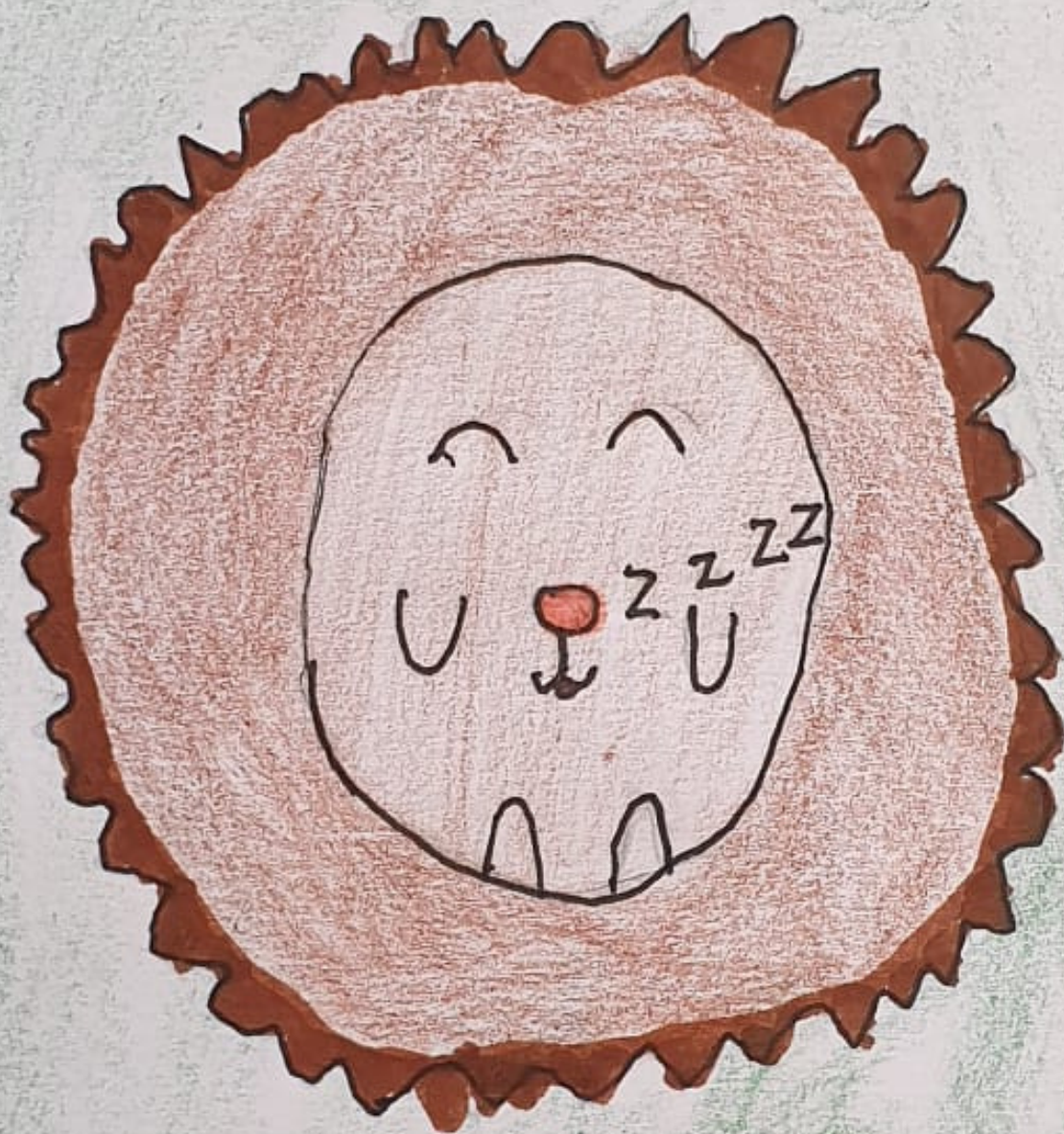
Kad je vjetar stao, Aleksandra se pozdravila sa Srećkom i svatko je krenuo svojim putem.

Franka Pudina Jelenčić: Neobično prijateljstvo

Jednog zimskog snježnog dana, Borna, slavni istraživač krenuo je rješavati važan zadatak. Trebao je odmah pronaći ježa Klikija, svog najboljeg prijatelja koji mu je dolazio na igranje svakog dana i s kojim se veselio. Ali, Kliko se nije pojavljivao kod Borne daniima i on je sve više brinuo. Da nije možda bolestan? Ili se naljutio? Možda su ga ukrali?

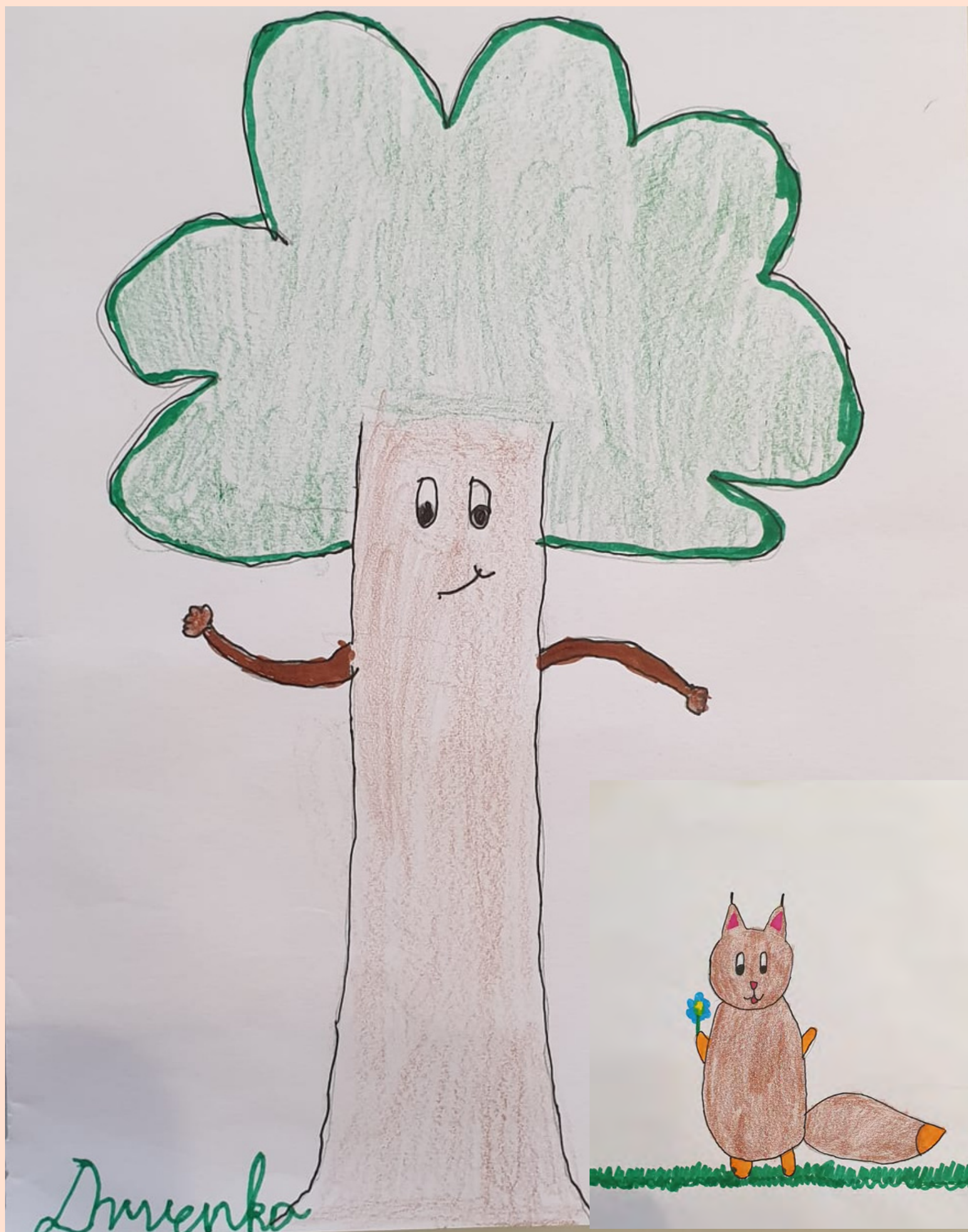
Istraživač Borna, koji se uvijek volio šaliti, bio je dječak predivnih zelenih očiju i smeđe kose. Uvijek je nosio odjeću neobičnih kombinacija boja pa je tako i danas odjenuo svoj crveni kaputić, plave hlače i ulaštene zelene čizmice, a na glavi mu je razbarušenu smeđu kosu krasila lijepa crvena kapa koju su svi primjećivali. Jež Kliko bio je prava dobrica. Kao i Borna, volio se šaliti. Vjerojatno se zato i negdje sakrio, duboko u šumi i želio je da ga njegov prijatelj, istraživač Borna krene tražiti.

Kliki je bio debeljuškast ježić s malenom mekanom glavicom i velikim sjajnim i oštrim bodljama ispod kojih se jedva nazirala mala šiljasta njuškica i malene, crne, sjajne oči koje su izgledale kao dvije loptice. Istraživač Borna je posvuda tražio Klikija, pregledao je svaki kutak zelene šume pa čak i kod velike močvare na kojoj je plivalo puno bijelih lopoča. Dok je tražio i tražio, Borna je odjednom jaaako ogladnio. Srećom da je naišao na grm borovnice koji je bio prepun slasnih ljubičastih bobica koje su blistale na suncu. Toliko je bio gladan da je pojeo cijeli grm. No, ni to mu nije bilo dovoljno pa se odjednom sjetio da u ruksaku na leđima ima još dva sendviča koja je ponio od kuće, a koje je sam napravio. I zato su to bili najbolji sendviči na svijetu!

Punog trbuha odlučio je malo prileći i odrijemati među drvećem, grmljem i granama, zaštićen od snijega. Kad se probudio, nastavio je svoju potragu za ježom Klikijem. Odjednom je naišao na čudnu spilju. Bila je to malena, polumračna rupa u zemlji. Skupio je hrabrost i provirio unutra. Na veliko iznenađenje i još veće veselje, tamo je ugledao svog najboljeg prijatelja, ježa Klikija. Mirno je spavao na smeđem i zelenom, mirišljivom krevetu od lišća. Niz obraze su mu potekle suze radosnice. U tom trenutku Kliku se probudio i silno razveselio kad je ugledao Bornino lice, mokro od suza. Skočio je i zagrlio ga najjače što je mogao, smijao se glasno baš kao i Borna, a njegove bodlje još su jače zablistale.

Oboje su tada znali koliko je važno imati najboljeg prijatelja!

Asja Juričić:
Dječak i kopriva

Marko je dječak koji je imao 16 godina kad se učlanio u planinarsko društvo. Volio je prirodu i biti planinar za njega je bilo vrlo uzbudljivo.

Jednog dana, planinar Marko je odlučio otići u prirodu potražiti koprivu za ljekoviti čaj.

Šetao se livadom, bilo je vjetrovito. Koprivu je tražio satima. Kad odjednom, skoro na kilometar, u daljini je ugledao grm koprive. Kad je stigao do koprive, uvidio je da se izgubio. Jako se prestrašio i počeo je vikati: -Upomoć, upomoć!

Nitko ga nije čuo. Livada je vodila u strašnu šumu iz koje su se čuli zastrašujući zvukovi: krckanje grančica i hukanje sove.

Ipak, bio je hrabar i odlučio je prvo ubrati koprivu. Stabljika koprive bila je prečvrsta i nije mogao ubrati je rukama.

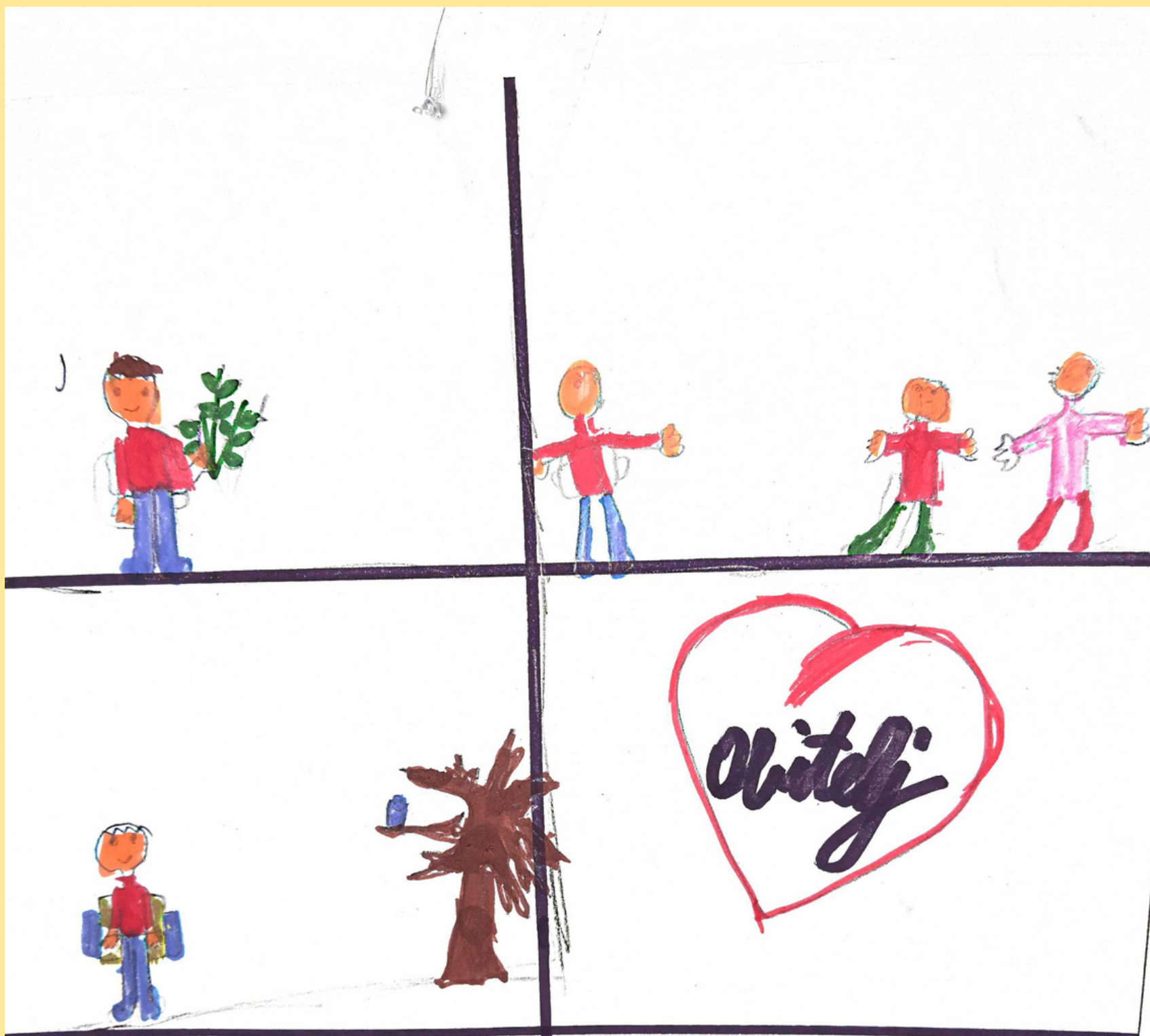
MARKO

Kao pravi planinar, sjetio se da u džepu ima švicarski nožić i s lakoćom je rezao stabljike koprive te brzo napunio vrećicu. Zabavljajući se tako s koprivom, zaboravio je na svoje nevolje. U taj čas je ugledao svoje roditelje, koji su, vidjevši da pada noć, pošli za njim.

Sve se sretno završilo. Marko je s roditeljima otišao kući, a mama je svima skuhalo čaj od koprive.

Pet godina kasnije, Marko je planinario i kad je ušao u jednu mračnu šumu, čuo je hukanje sove. U prvi čas ga je obuzeo strah jer ga je taj zvuk podsjetio na događaj s koprivom. No, brzo se umirio jer znao je da su njegovi roditelji mislima uvijek uz njega i zbog toga se osjećao sigurno.

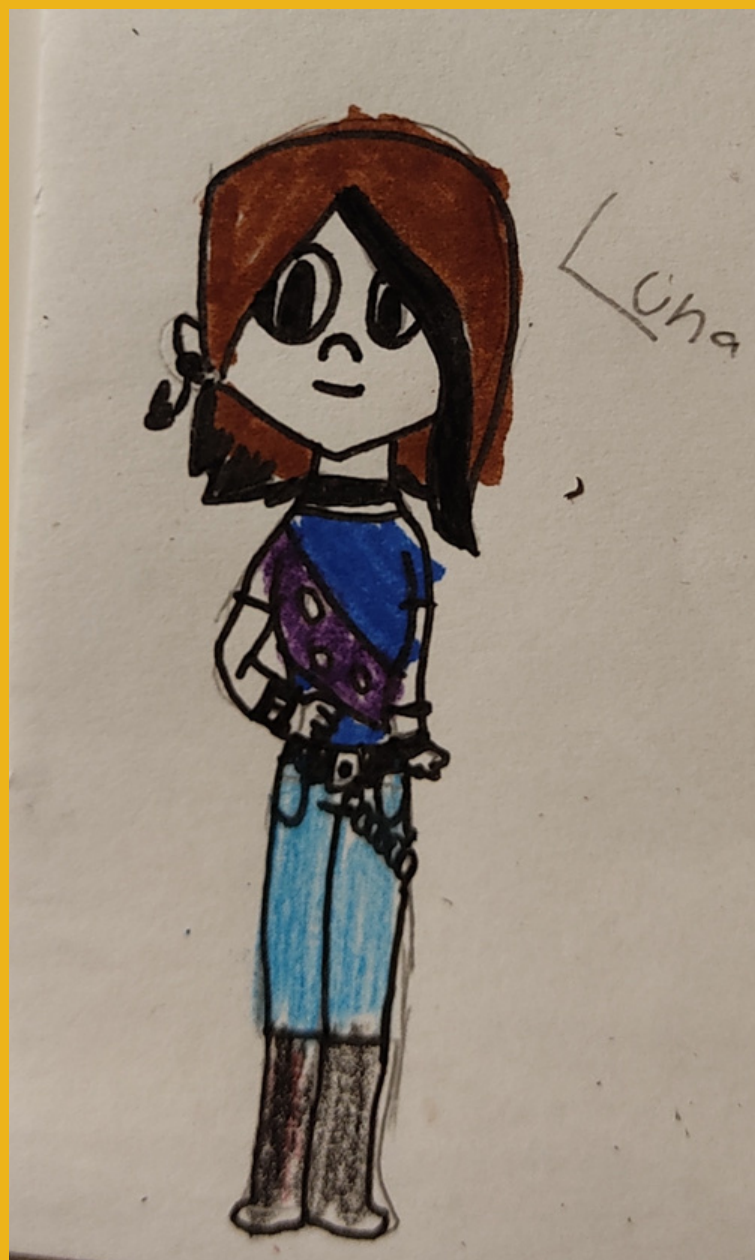
Larisa Kasunić Mikšić
Luna i Vuk

Ovo je priča o prijateljstvu. I tu ne bi bilo ništa čudno osim što se radi o Luni i vuku :)

Jednog kišnog jesenjeg dana djevojčica Luna se prijavila u izviđače. Točnije, mama ju je upisala!

Već sljedeći dan bilo je prvo okupljanje izviđača i to u šumi. Iako nije htjela ići, shvatila je to kao dobru priliku da barem malo fotografira prirodu, jer je to nešto što je voljela raditi. No, čim je došla, voditeljica joj je uzela fotoapararat.

Luni se to baš i nije svidjelo, pa je ljutito potrčala prema šumi. Dok je trčala, pala je i opekla se na koprivu. Još nije ni počela plakati kad je odjednom čula: – Bok!

Okrenula se i vidjela vuka. Nije znala što reći, pa je i ona rekla: – Bok!

– Ja sam Harry, a kako se ti zoveš?

– Zovem se Luna – rekla je kao da razgovara s olovkom iz pernice. Nije se bojala. Mislila je da sanja.

Odjednom se iz grma čulo šuškanje. I vuk i Luna su se okrenuli i ugledali vjevericu Katy, ježa Rona i gljivu Bena koji su svi u jedan glas počeli pričati. Luna je bila iznenađena, ali to ju nije spriječilo da se izjada svima kako su joj uzeli fotoaparatus.

Svi osim Lune su su zarezali. Čak i GLJIVA! Luna nije znala da gljiva može režati.

– Što je? – upitala je Luna

Mrzimo fotoaparate, ljudi nas stalno gnjave s njima!

– poviknuo je maleni Ben.

–Da! – odjednom se gromko javio i hrast

–Ok, više se ne bih začudila ni da rijeka počne pričati sa mnom! – reče Luna

I dok su životinje i hrast negodovali, Luna je začula ljudski glas kako ju doziva ali nije htjela ići. Još uvijek je bila ljuta što su joj uzeli fotoaparat, a osim toga tako se dobro zabavljala u šumi.

Slušala je kako gljiva Ben pjeva, penjala se s vjevericom po drveću i trčala s vukom po livadama. Našla je svog najboljeg prijatelja.

Ipak kažu da je vuk najbolji čovjekov prijatelj....ili to vrijedi za psa?!

Nema veze – pomislila je Luna – to su ionako dvije vrlo slične životinje! Hodajući kroz šumu, Luna i Harry su došli do njenog šatora. Bili su jako umorni od cijelog dana pa su odmah utonuli u san.

Ujutro je već bilo vrijeme za polazak kući i Lunina mama je čekala ispred šatora.

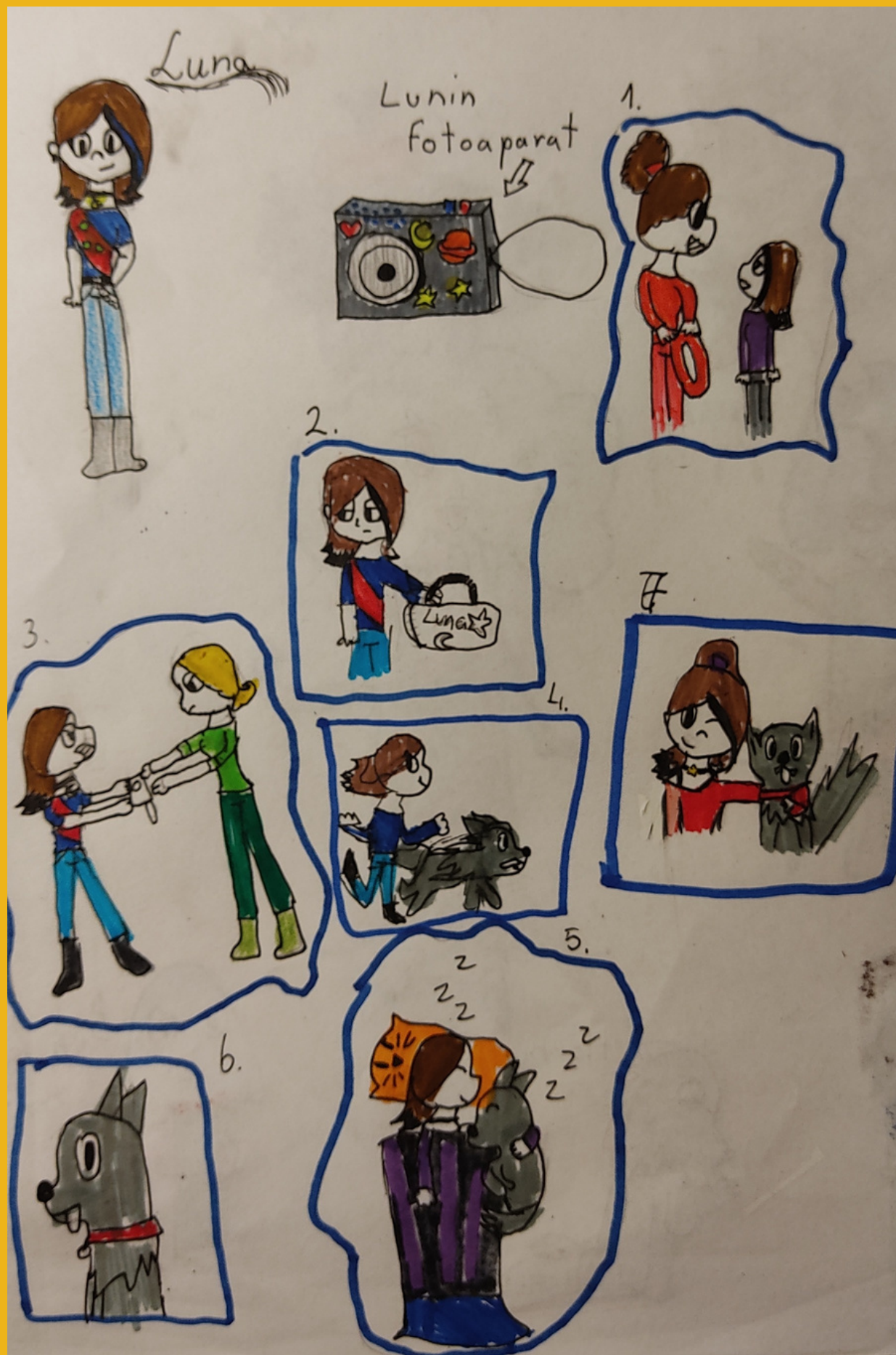
Bila je vrlo iznenađena kad su iz šatora izašli Luna i vuk, ali prijateljstvo je već bilo sklopljeno.

Luna je željela da Harry pođe s njima kući. Mama je samo slegla ramenima, odluka je već očito bila donesena.

Luna nije zaboravila ni na svoj fotoaparat. Brzo je odjurila do voditeljice i uzela joj ga iz ruke.

Ubrzo su svi ušli u automobil i krenuli prema kući. Ipak ovaj izlet i nije bio tako loš – pomislila je Luna!

Mary Magdić:

Pčelica Violet

Pčelica Violet voljela je lavandu. Svakog jutra, svakog dana, vrtjela bi se samo oko jednog malog grma lavande. Nigdje drugdje, samo oko te iste lavande.

Jednog je dana dječak Elio zašao u tu šumu. Tražio je i tražio male kukce po tlu koje bi mogao fotografirati. Pa tako, odlučeci kako će ići južno dok ne pronađe samo jednog kukca, došao je do toga grmlja. Bilo je to nešto prekrasno.

-Pogledaj samo svo to divno cvijeće- rekao je tihim glasom kako ne ga ne bi morao dijeliti ni s kim drugim na ovome svijetu. Njegovo najdraže cvijeće bila je lavanda, visoka, niska, ma kakva god. To ljubičasto cvijeće mu je zapelo za oko. Jednostavno ga je morao pomirisati! Išao je poslikati grm, kad eto, iza jednog visokog cvijeta, bila je mala pčelica.

Morao joj se približiti. Mala Violet bila je prestrašena tim velikim ljudskim stvorom. Bila je u strahu kako će ostati bez svog grma. Ljudi su često tom šumom prolazili i brali njeno cvijeće. Nekoć davno, cijelo šumsko tlo bilo je prekriveno lavandom. –Moramo nešto učiniti!– pomislila je i odmah dobila ideju.

–Hej ti!– poviknula je. Glas joj bijaše sav drhtav i nesiguran. Vikala je i vikala dok je napokon dječak nije primjetio.

–Hej i tebi!– zastao je na trenutak, a onda joj se obratio, sav ozaren i rumenih obraza: – Oprosti jesam li te uplašio?

– Ah, malo jesi. To nije bilo baš lijepo od tebe– rekla je Violet, a osmijeh s Eliova lica je nestao.

–Oprosti, stvarno nisam htio.

–U redu je. Što radiš u mojem grmu? – upitala je Violet.

- Htio sam te samo fotografirati, vidiš, ovaj, volim kukce. Baš jako, a još kad mi je lavanda zamirisala... Jednostavno joj nisam mogao odoljeti!

-Oh, ako ti tako kažeš.

Mala Violet i Elio nastavili su razgovarati o nadolazećoj jeseni, o kiši, ali i najvažnije od svega, o lavandi.

U cijelom tom razgovoru zaboravili su na vrijeme. Navečer je trebala padati kiša, a kad se začula grmljavina mali Elio je odmah krenuo natrag kući i pritom zaboravio na Violet koju je još uvijek držao na dlanu. Ona tako lagana i meka, ali i tiha, nije ni čudo kako je zaboravio ostaviti je u šumi. Kad su došli kući kao zahvalu dječaku što nije morala provesti još jednu kišnu noć u toj mračnoj šumi, Violet je pozirala za njegove fotografije. Nije mogla odoljeti svoj toj pažnji koju je dobivala, ona i samo ona.

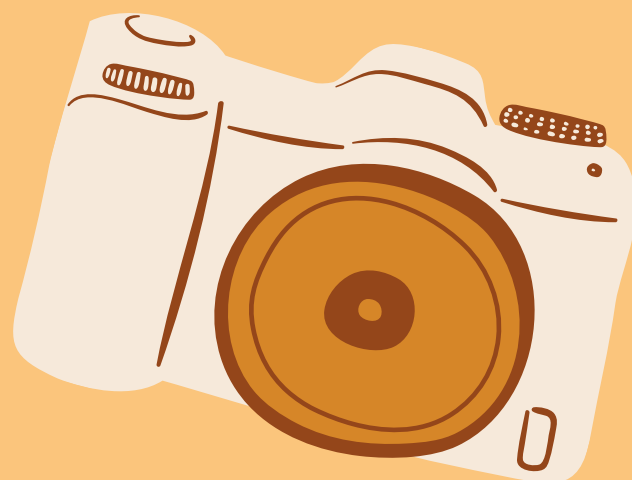
Oboje su se zabavili i glasno smijali do kasnih večernjih sati. Zajedno su odlazili u šumu, obližnje galerije, a naposljetku došli i na Eliovu izložbu fotografija. Bez sumnje, Violet je bila zvijezda večeri. Ipak, morala se jednog dana vratiti kući, u svoj grm, ali i košnici.

-Doviđenja Elio- rekla je Violet.

-Ma draga Violet, ovo nije doviđenja. Imat ćemo još puno susreta!

-Ozbiljno?- upitala je. Imala je osjećaj kao da sanja.

-Najozbiljnije!- oboje su se nasmiješili i pošli svojim kućama, nastavajući se družiti još dugi niz godina.

Nikolina Matan:

Izviđački dani

Jednog su dana izviđači pošli u šumu Ledimovku potražiti rijetkog puža Ledimira.

Znam, vjerojatno mislite da puž s čudnim imenom ne može biti toliko poseban.

No, ovaj puž je zbilja poseban i rijedak. Prije 45 godina nije bilo šume Ledimovke pa puž nije imao sve potrebne životne uvjete. A Ledimir treba: hladnoću, mrak, led i vlagu da bi preživio – zato ih je ostalo samo 32-je u cijelom svijetu! U nepravilnim životnim uvjetima puž Ledimir se ne može razmnožavati.

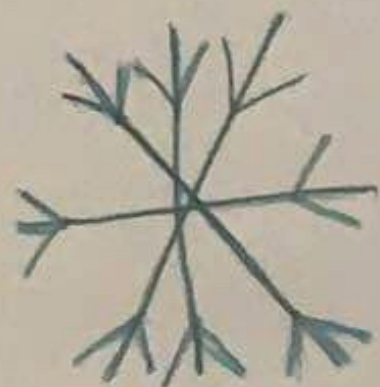
Hrani se snibubama i hladopaucima. Pari se tako da mužjak i ženka uđu u tamnu hladnu špilju i spoje svoje trbuhe. Kad se mali puževi rode majka ih pokrije mahovinom i hrani, a s 5 mjeseci puževi izađu iz špilje.

U redu! Sad kad imate malo informacija o ovim neobičnim životinjama, idemo vidjeti što rade izviđači. Hmm, izgleda da se još uvijek samo šeću, čekaj, evo izgleda da je Tihomir, vođa izviđača, pronašao trag plave sluzi puža Ledimira.

Đuro je počeo loviti leptira, a Sanja bere smrzbobice. O, ne! Izgleda da su krenuli krivim putem. Đuro i Sanja se sada nalaze izvan šume na velikoj otvorenoj livadi. Oboje su iz svojih ruksaka izvadili: sendvič, jabuku i podloške za sjedenje. Nisu se bojali, jer su znali da će tu svi doći na odmor. Baš u tom trenutku, kad su mislili da je sve u redu, napale su ih vjeverice i uzele Sanjine ledobobice.

Nakon te situacije počinje snježiti. To sam zaboravila spomenuti, ali da, puž Ledimir priziva snijeg. No, ovo Sanja i Đuro nisu znali. Odmah su našli svoje vreće za spavanje i uvukli se u njih. U tom trenutku se pojavi puž Ledimir i prestane padati snijeg. Sanja i Đuro su bili fascinirani. Đuro izvadi svoju kameru i triput poslika puža. Puž ode i dođe Nataša, Tihomirova žena, otprati Đuru i Sanju do izviđačke kuće. Tamo su svi zajedno proslavili pronalazak puža Ledimira. Njegove fotografije će biti izložene na izložbi "Tajne životinje šume Ledimovke". Napravili su roštilj i svi su sretno zaspali u toplim krevetima slušajući pjev ptice Hladopjevke.

Helena Matijević: Luka i vjeverice

Jedne noći drvosječa Luka šetao je gustom šumom. Na samom kraju šume našao je put jabuka koji je vodio u špilju.

Luka se jako prestrašio jer je prvi put tamo, ali znatiželja ga je vukla da istraži špilju. Hrabrost mu je davao džepni nožić koji je nosio uvijek uz sebe ako ga napadne neka životinja.

Nedugo nakon što je ušao u špilju počeli su se čuti glasovi. Luka je mislio da je medvjed, ali srećom, to su bile samo vjeverice.

Ni one se nisu nadale posjeti u to doba noći, pa su ga preplašeno pitale je li on možda pećinski čovjek.

– Nisam!– odgovori. – Ja sam drvosječa Luka, onaj što sječe drva u ovoj šumi.

–AAAAA, ti si onaj što stalno ruši naše domove!!!!– povikale su vjeverice uglas.

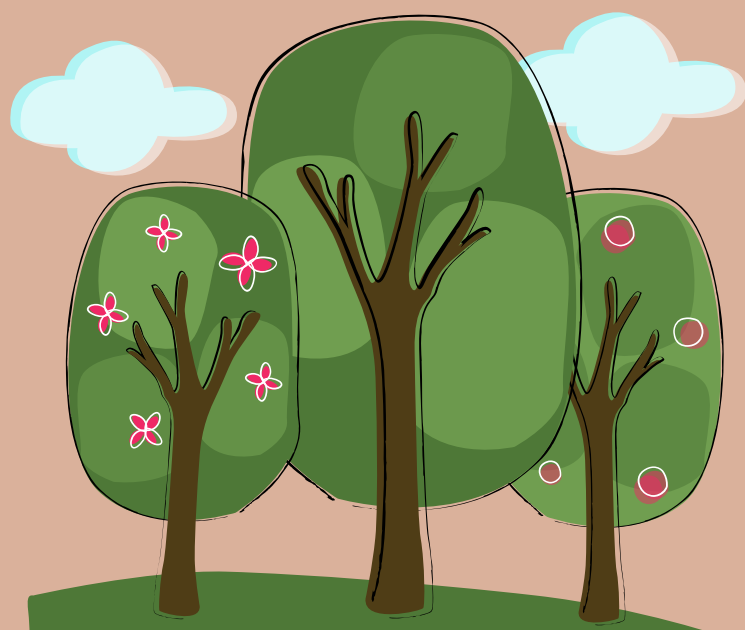
Luki je bilo žao vjeverica ali to je sve bila istina.

Luku je zanimalo i tko je posadio jabuke uz šumski put.

- Mi smo ga posadile! -rekla je jedna vjeverica, -
Sadile smo jabuke jer znamo da vi, drvosječe, nećete
sjeći jabuke. One su nas podsjećale na naše domove.
Skakale smo od drveta do drveta i zamišljale svoja
stara debla u kojima smo živjele. Kad ste nam porušili
domove morale smo preseliti u ovu špilju.

- Tu nam je jako hladno! - ogласi se najmanja
vjeverica.

- Oprostite! -tužno je rekao Luka. - Nisam znao da su
u tom drveću bili vaši domovi. Obećajem da ću vam
vratiti svako posječeno stablo i opet vam stvoriti lijepe
domove!

Vjeverice su bile presretne, a ovaj špiljski susret je stvorio jedno veliko prijateljstvo između vjeverica i drvosječe.

Šuma nikad nije bila ljepša i sretnija!!

Tonka Mikulić: Kako smo se sakrili od kiše

Jednog kišnog dana vjeverica je skupljala lješnjake za svoju obitelj. Na visokoj, sivoj uzvisini bilo je mnogo više lješnjaka nego na drugim. Baš tog dana bilo je jako hladno i kiša je padala kao iglice s neba. Odjednom, iz grma je izašao medvjed. Vjeverica se uplašila i sakrila iza velike, široke gljive. Medvjed je nanjušio vjevericu i krenuo prema njoj.

Tuda je prolazila biciklistica Lana tražeći sklonište od kiše. Prolazila je, jer je skupljala kestene. Jako je voljela izrađivati stvari i planirala je napraviti čovječuljke od kestena.

Medvjed je čuo zvuk bicikla, okrenuo se i krenuo prema Lani. Ona se uplašila i krenula bježati. Medvjed ju je uspio uloviti. Biciklistica Lana se jako uplašila, no medvjed je iznenadi kad izvadi karte iz džepa – Dugo nisam kartao, hajdmo odigrati jednu partiju! Lana se začudila, no ipak je pristala i rekla: – Samo trenutak dok odem po nekog – i otišla po vjevericu.

Kad je došla k vjeverici upita je: -Želiš li kartati sa mnom i medvjedom? - Naravno - odgovori vjeverica. Dok su išle do medvjeda, vjeverica se umorila. Biciklistica Lana je to primijetila i dala joj vode. Na putu su ugledale mnogo gljiva i počele ih brati.

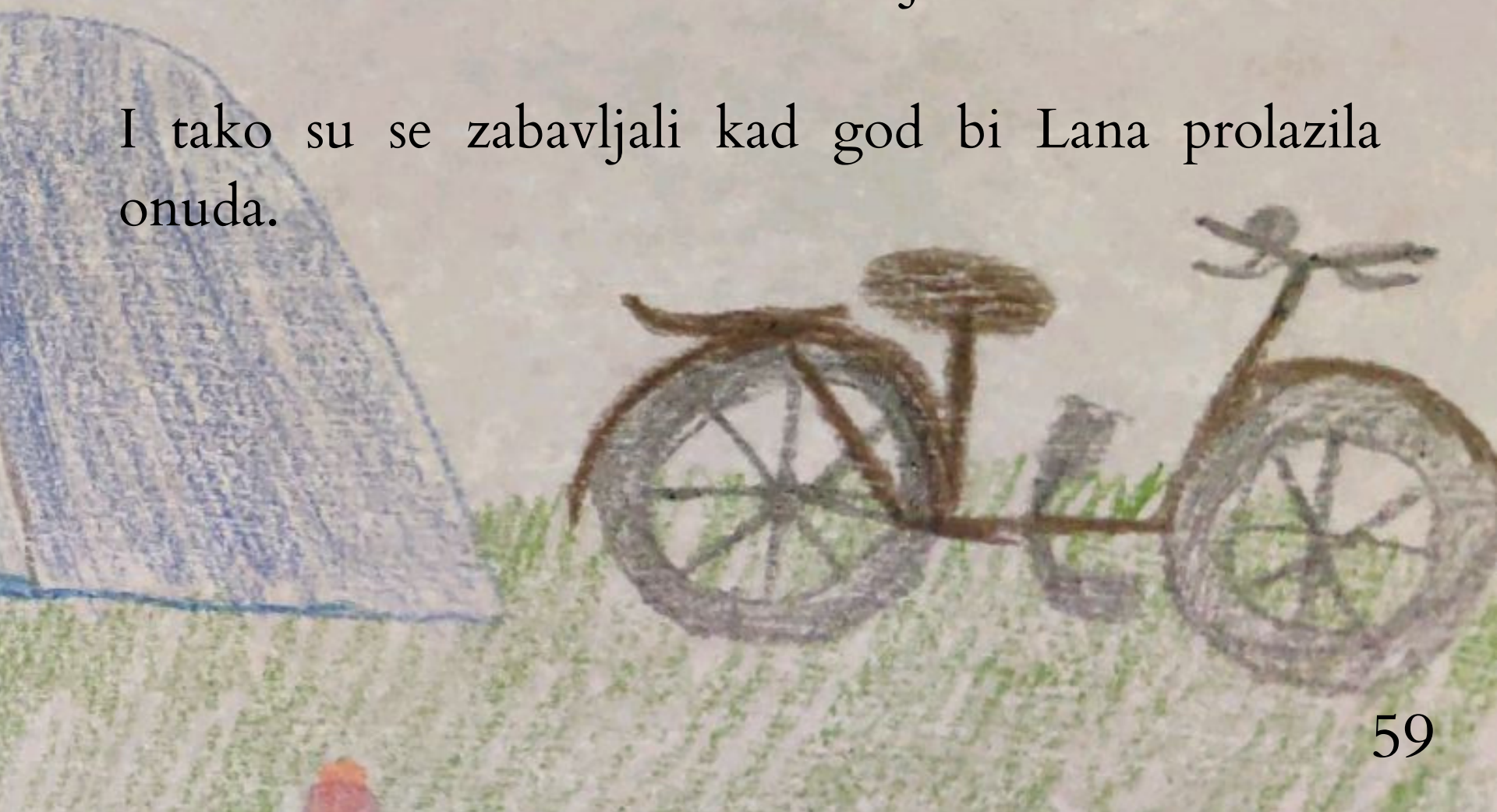
Stigle su do medvjeda i Lana je iz ruksaka izvadila lonac, 3 zdjelice, sastojke za juhu, žlice i rekla: - Napraviti ću nam juhu od gljiva jer ćemo prespavati ovdje. Dok ja radim juhu, vi postavite šator."

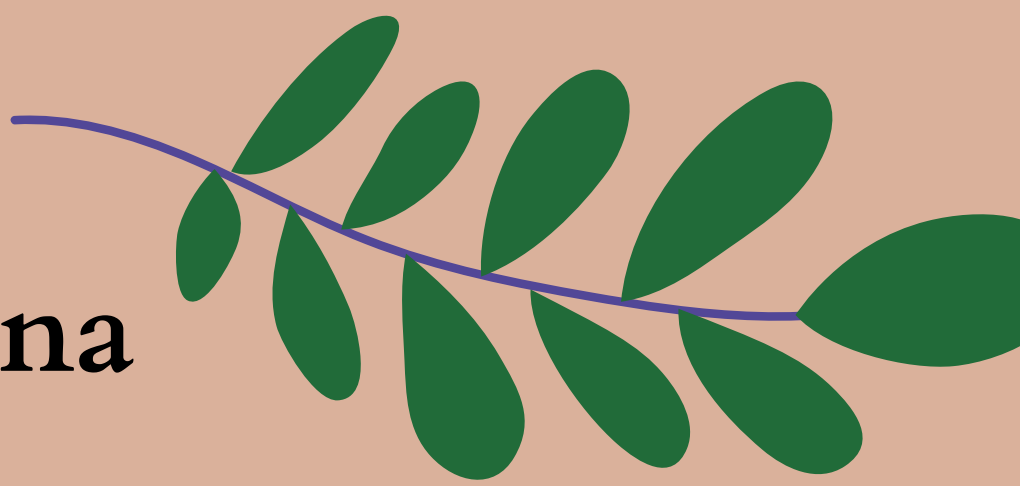
Izvadila je šator i dala im da ga postave. Kad su obavili sve što su trebali, otišli su u šator, pojeli juhu, pa odigrali dvije partije karata i otišli spavati. Medvjed je toliko hrkao da Lana i vjeverica nisu mogle zaspati. Ipak, bile su toliko umorne da su nakon nekog vremena sklopile oči.

Ujutro se Lana probudila i nikoga nije bilo u šatoru. Bila je tužna, mislil je da je cijelu pustolovinu samo sanjala. Izašla je iz šatora i ugledavši ih, rekla: – Zašto ste kartali bez mene?! – i otišla s njima kartati.

I tako su se zabavljali kad god bi Lana prolazila onuda.

Lucija Sudac: Ostvarenje sna

Danas je divan, sunčan proljetni dan. Elena je odlučila krenuti u šumu brati cvijeće. Ponijela je veliki ruksak u slučaju da se izgubi. Elena je divna djevojka srednje visine, duge crne kose i predivnih, svijeloplavih očiju. Bavi se slikarstvom. Voli se smijati, pjevati, plesati i nedjeljom ići u crkvu sa svojom obitelji i Markom. Ona i Marko su prijatelji iz srednje škole.

Putem ugleda pčelu kako ide od cvijeta do cvijeta i počne je pratiti. Hodajući za pčelom, došla je do špilje i čula Markov glas: – Elena, Elena, što radiš ovdje? – – Bok Marko, izgubila sam se, baš mi je drago da sam te našla.– Elena, ne moraš brinuti, ja sam ovdje jer sam ti krenuo nabrati buket ljubičastog cvijeća pošto voliš lavandu. Usput sam otkrio ovu špilju, predivna je, jer je uz rijeku. Špilja je bila velika i malo hladna.

Na prvi pogled je bilo mračna, ali dogovorili su se da će je urediti kako bi mogli tu dolaziti u slobodno vrijeme i jednog dana tu možda i živjeti. Marko je bio viši od Elene, imao je kratku svijetosmeđu kosu, svjetlozelene oči i divan osmijeh. Volio je šetnje šumom u jesen, svirati gitaru i flautu, a životinje su mu bile posebna strast. U šetnju šumom su išla i njegova dva psa, Bella i Reks.

– Marko, divan si što si mi krenuo brati cvijeće! Možeš li mi pričuvati ruksak dok ja nabерem buket za svoju mamu? Marko je uzeo ruksak i išao vidjeti što Elena ima unutra. Bilo je to pravo otkriće stvari: velika tanka deka, škare, šibice, ljepilo, dvije kabanice (ako jedna kabanica pukne ili ako zapne za granu), lopatica, sjeme jabuke i kruške, mali mekani jastuk, svijeća. Marko nije mogao vjerovati kako je to sve stalo u zeleni ruksak s ljubičastim točkama.

Dok se Marko čudio, vratila se Elena s velikim buketom cvijeća.

Odlučili su vratiti se kući i putem su ostavljali kamenje iza sebe kako bi sutra znali put do špilje. Jedva su čekali novi dan, jer, osjećali su da počinje avantura... Elena je za uređenje špilje pripremila razne boje, stolić, dvije male stolice. Marko je ponio kalendar, kartu, dvije knjige, dvije vreće za spavanje, bateriju. Elena je pripremila hrane i vode. Jedva su čekali stići. Čim su došli pred špilju krenuli su je uređivati. Marko je rasklopio stol i stolice, Elena je izvadila hranu i vodu te su prvo pojeli. Sjeme jabuke i kruške posadili su ispred špilje. Elena je počela crtati cvijeće po vanjskoj strani špilje, dok je unutra crtala životinje. Počela se spuštati noć i Marko je pripremio vreće za spavanje. Noću je počela padati kiša i grmjeti. Elena se prestrašila da će kiša doći do špilje.

- Dobro je- pomislila je, imamo barem kabanice. Ipak, nije joj bilo svejedno, veselila se dolasku jutra.

Kad je svanulo, dočekala ih je prekrasna duga.

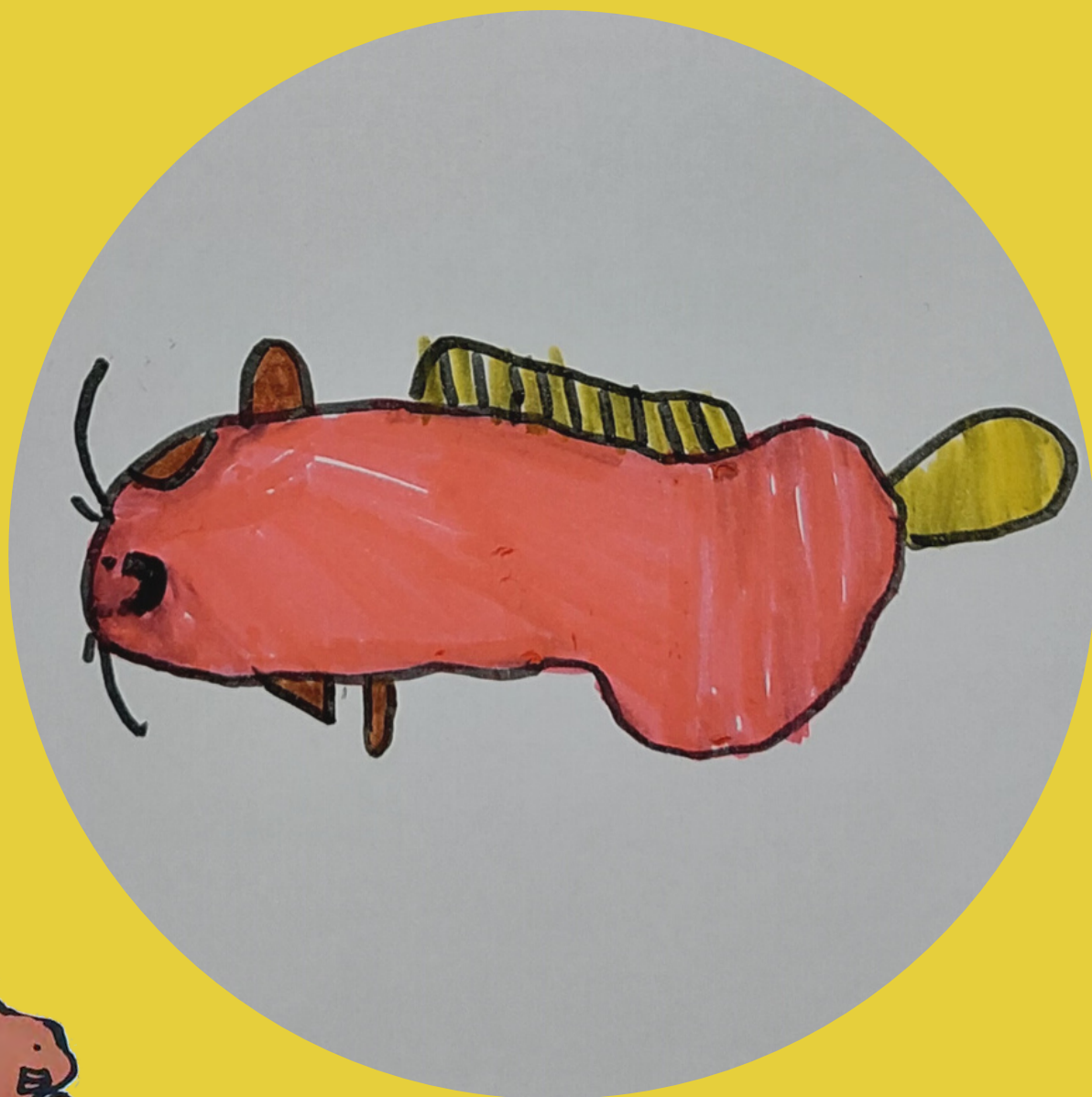
A što je bilo dalje? Jesu li roditelji krenuli u potragu za njima?

Tvojoj mašti na volju!

Maksim i Mirjam Tkalac:

Jedan som i njegov prijatelj

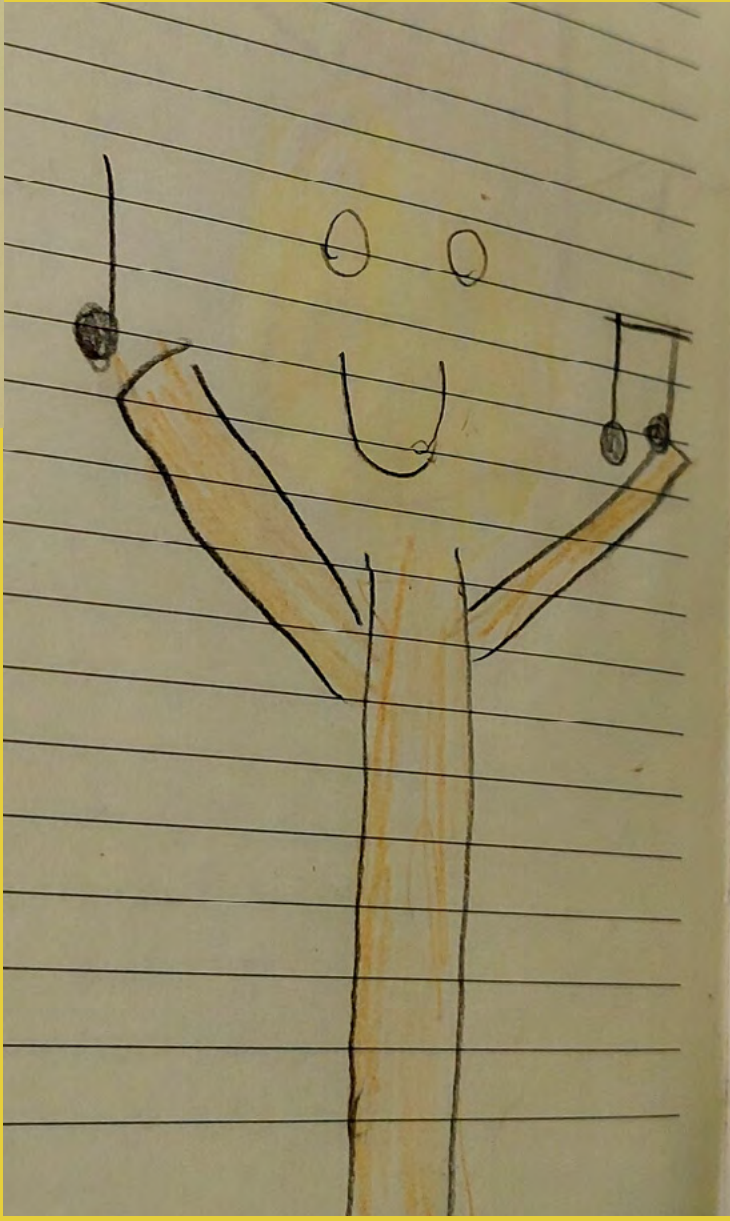
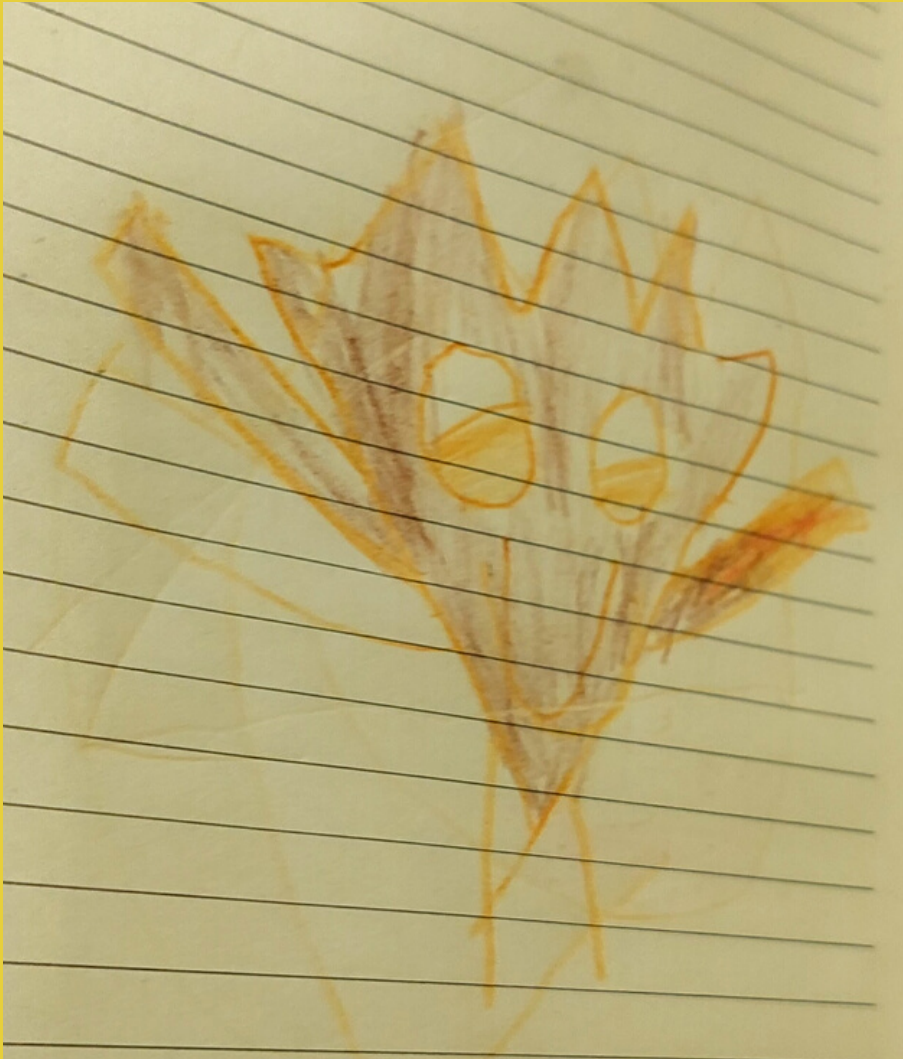
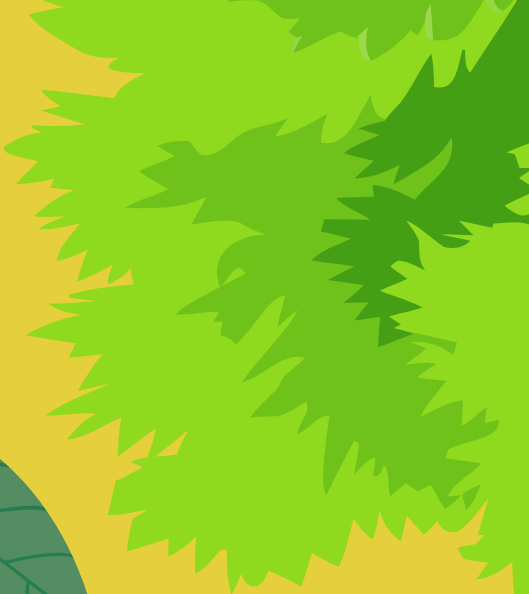
Bio jednom jedan som po imenu David. Došao je izdaleka.

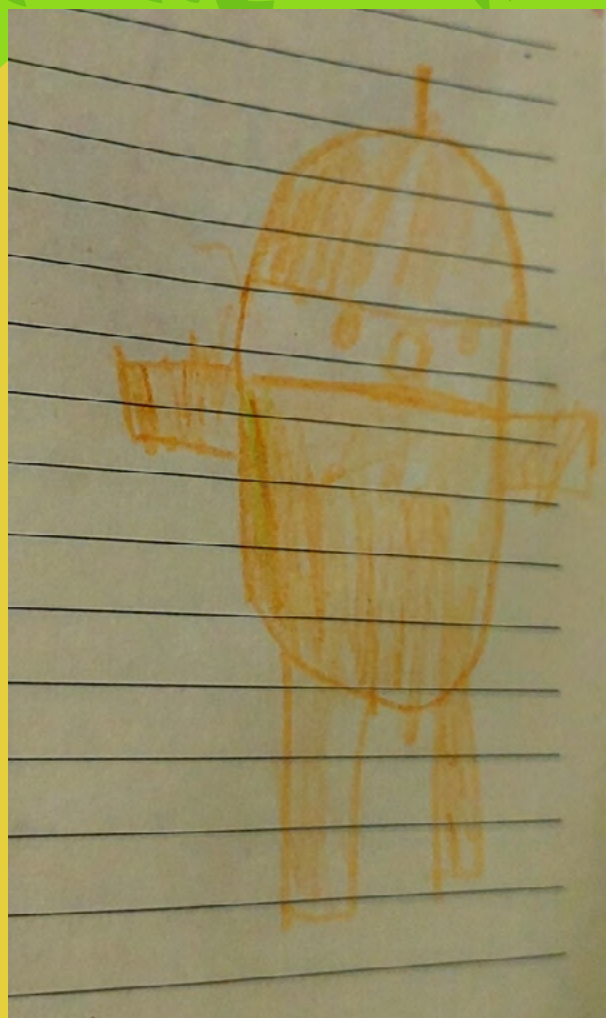
Doplivao je do rijeke Kupe. Pošao se okupati i osunčati jer je čuo da je tamo lijepa plaža. Vrijeme je bilo sunčano i bez ijednog oblaka. Fotografkinja Lucija došla je malim brodićem do Kupe. Na rijeci Kupi, Lucija je fotografirala soma.

Som roni i pliva. Skupa uživaju i jedu borovnice. Postali su pravi prijatelji. Lucija je sa sobom imala kompas i htjela je doći do sjevera. Kompas je pao u rijeku Kupu i pokvario se pa je som pokazao Luciji u kojem smjeru mora ići. Pozdravili su se i Lucija je otišla svojim putem. Možda se jednom opet sretnu.

Čiča miča, gotova je priča!

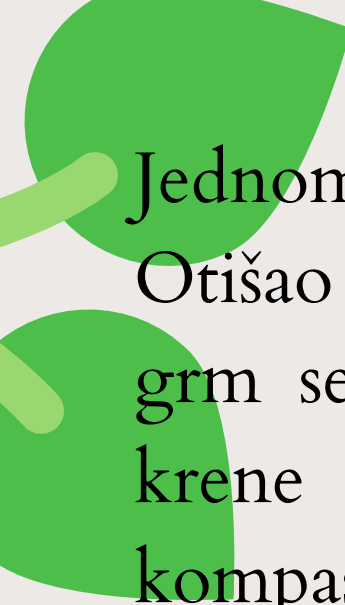

Manu Dimitrov: Avanture drvosječe Marka

Jednom je jedan drvosječa Marko otišao u šumu.

Otišao si je posjeć' samo par drva ali, gle ovo, neki grm se počeo tresti i iskoči jedan vuk. Drvosječa krene trčati, trčati i trčati, ali na kraju izgubi kompas, mobitel i kartu. Jadan on!

Počela je padati kiša i lupati grmljavina. Grom udari par stabala pa ih drvosječa Marko mora preskakati. Sad već počinje biti noć. Nastavi Marko trčati kroz šumu. Čuje šuškanje ježa u grmu, huktanje sova u drveću i vjevericu kako šušti kroz velike guste krošnje. Ušao je u jednu pećinu nadajući se da će kroz nju uspjeti pobjeći od vuka.

O, ne!

Pećina se počinje rušiti i on mora brzo izaći. Kamenje mu pada na put, ali ga razmiče svojom sjekirom.

Na kraju uspije pobjeći vuku i izaći iz pećine te nađe planinarsku kućicu, gdje umoran, zaspi.

O nama

Manu Dimitrov

Ja se zovem Manu. Imam 8 godina.
Volim jahati konje i programirati u
Roblox 5 Studios.

U prirodi volim ribicu akselota i
paune a ne volim koprivu.

Maksim Tkalac

Zovem se Maksim Tkalac. Idem u
drugi razred.

Naučio sam plivati. Volim igrati
nogomet i tenis.

U prirodi volim ići u šumu s dedom
brati kestene i gljive.

Nela Bolfek

Ja sam Nela. Kreativna sam i šašava. Volim crtati i dugo spavati. Obožavam svog ludog peseka Poncha koji je lijenčina kao i ja. U prirodi volim ležati na travi i promatrati ptice i zvukove oko sebe. U prirodi ne volim kad moj pesek skoči na mene i budem puna blata i prljava.

Lucija Čavrag

Ja sam se zovem Lucija Čavrag, imam 9 godina. Idem u OŠ Katarine Zrinski u Krnjaku. Idem u 3. razred. U slobodno vrijeme volim se igrati sa svojim ljubimcima, družiti se s obitelji, pjevati i plesati. Jako volim crtati i slikati, a najviše uživam u slušanju glazbe.

Mila Bunčić

Zovem se Mila. Imam 8 godina. Idem u 2.b razred Osnovne škole Švarča. U prirodi najviše volim cvijeće, a ne volim bube.

Franka Pudina Jelenčić

Ja sam Franka, imam 9 godina i volim pjevati. U prirodi volim vidjeti životinje, a ne volim smeće. Imam 2 hrčka i ribice koje jako volim i svaki dan se igram s njima.

Asja Juričić

Zovem se Asja. Imam 9 godina. U prirodi su mi najdraži: borovi, gljive, potoci, rijeke i jezera. Meni je u prirodi sve lijepo i ništa ne bih mijenjala.

Larisa Kasunić Mikšić

Zovem se Larisa. Imam psa Atlasa koji sa svojom lopticom ponekad zna biti dosadniji od škole. Volim čitati i igrati videoigrice, a također volim slušati rock glazbu, najviše iz 1970-ih. U prirodi volim šetati šumom s obitelji i prijateljima. Oh, da, i sa svojim psom. U prirodi me živcira kad zapnem za korijen drveta i skoro padnem u hrpu blata.

Nikolina Matan

Zovem se Nikolina Matan. Imam 11 godina. Idem u OŠ Dragojle Jarnević. Interesira me povijest. Volim ići u prirodu i muzeje. Ne volim biti u kući ni u velikim gradovima.

Mary Magdić

Ja sam Mary, imam 14 godina i živim u Dugoj Resi. U svoje slobodno vrijeme volontiram, crtam i čitam, a također i plešem. Plesom se bavim 10 godina te sudjelujem u raznim izvan nastavnim aktivnostima kao što su glagoljaška družina, novinarska grupa i čitateljski klub. Obožavam šume i sve što se u njima krije. Do cilja zna biti naporno, ali se isplati.

Helena Matijević

Zovem se Helena Matijević. Imam 9 godina. Živim u Krnjaku gdje idem u školu. Živim u velikoj obitelji sa 2 brata, mamom, tatom, bakom, djedom i prabakom.

Okružena sam prirodom, šumama i potocima. Imamo puno životinja.

Uzgajamo istarska goveda, ovce, muzne krave i kokoši.

Uživam u ovoj slobodi i prirodi ali volim otići i u grad kod bake!

Tonka Mikulić

Zovem se Tonka. Živim u kući na brdu. Imam mačku, psa i tri konja. Volim životinje.

U prirodi volim: životinje, drveće, nebo, oblake, biljke, travu i brda. U prirodi ne volim: zmije i bube.

Lucija Sudac

Zovem se Lucija. Imam 9 godina i živim na selu, u mjestu Kalinovac. Idem u OŠ Mahićno i imam starijeg brata Josipa i psa Rexa. Imam plave oči i smeđu kosu. Jako volim pjevati, plesati i pisati priče. U prirodi ne volim komarce i veliko blato. U prirodi volim šetati šumom i igrati se na livadi.

I slušati ptice. U kasnu jesen volim sakupiti lišće na hrpu i onda s bratom skakati po tome i "sanjkati" se. S mamom sam jednom volontirala na čišćenju izvora vode i bilo mi je to super. Jer je priroda divna.

U slobodno vrijeme k Prirodi svrati
Ona će ti doživljaj za crtež i pjesmu dati.

Projekt **Podijeli svoju priču** – socijalno uključivanje kroz online kulturu i umjetnost povećava socijalnu uključenost djece i mladih s područja Karlovačke županije kroz provedbu participativnih kulturno umjetničkih online sadržaja.

Ukupna vrijednost projekta je 473.340,00 kn.

Bespovratna sredstva osigurana su iz Državnog proračuna Republike Hrvatske u iznosu od 71.001,00 kn iz Europskog socijalnog fonda u iznosu od 402.339,00 kn.

Više informacija o EU fondovima:

www.strukturnifondovi.hr i www.esf.hr

Sadržaj digitalne slikovnice Prirodoljupci isključiva je odgovornost udruge KA-MATRIX.

Projekt je sufinancirala Europska unija iz Europskog socijalnog fonda.

ka-matrix Format ©